

Surfer Girl

Den poté, co se stal Adolf mužem, se jeho otec vypařil.

Frank Politzcki byl dobrý člověk, a ačkoli pravidelně koketoval s nadměrnými dávkami smažených jídel a alkoholu, smrt si nezasloužil. Pravda, pil každý den a obvykle celý den, nikdy necvičil a nesnažil se v ničem zdokonalit, ale byl to spokojený člověk. Miloval svou ženu a svého malého – byť krapet natvrdlého – syna, a práci měl taky rád a lidi, no sakra, lidi přece Frankieho milovali. Nebylo toho na něm moc, co by člověk nemohl mít rád. Nebylo na něm vlastně skoro vůbec nic.

Jenomže když onoho časného, kalného jitra dne 27. února odkráčel Frankie do práce v sanramoské ocelárně, odkud „Dodáváme ocel do mostů i do cel“, smrt si k němu přece jen cestu našla.

Téhož odpoledne, den po svých třináctých narozeninách, stavěl Adolf na dvorku malinkého zchátralého domku Politzckých na předměstí San Ramosu v Kalifornii rozsáhlou, po kolena vysokou pevnost z bláta, hlíny a drnů. Frankie říkal jejich domku s oblibou „Palác Politzckých“. Ani tato oslavná přezdívka však nijak neodradila město od zasílání úředních obsílek týkajících se bortící se střechy a obstarožního vaku Chevroletu Nova 1973, který nechával Frankie stát v napůl rozebraném stavu před domem a jehož vnitřnosti úplně prorazily. Části motoru, které jednoho dne v záchvatu odhodlání pečlivě rozmontoval, ležely rozházené po hlíně mezi řídkými trsy plevelu jako nějaké pozůstatky meteoritu, napůl zabořené do půdy, jako kdyby je sem z vesmíru přitáhla zemská gravitace.

Jakmile uslyšel Adolf z hlubin domu vykřiknout svou matku Agnes, opustil pevnost i pastičky na drobnou

havěť, nastražené, aby lapily budoucí obyvatele stavby (veverky se zlomeným vazem, možná i mývalího krále chyceného za pracku), a vběhl dovnitř. Za špekáťmi chlapeckými prsy mu divoce bilo rozrušené srdíčko.

„Mamí!“ zaječel a vrazil do síťovaných dveří, holá kolena pod umazanými šortkami obalená bahnem a červené triko přilepené k tělu potem, jak se pachtil s pevností. „Mamí, mamí!“ ječel v běhu a funěl přes kuchyni do obýváku, kde spatřil matku otočenou zády k němu, jak telefonuje. Obrátila se k němu a oči se jí leskly úlekem i smutkem. Jednou rukou držela telefon, druhou proti Adolfovi napřáhla vztyčenou dlaň – *stůj* – jako varovné znamení, aby se nepřibližoval. Jako kdyby chtěla říci: „Ne, synu, už ani o krok dál. Navštívila nás smrt.“

Během těch prvních hodin s ním matka seděla, objímala jeho velikou hlavu a hladila umaštěné vlasy plné lupů. Tváře mu ovíval její horký dech páchnoucí po cigaretách. „Je mrtvý, miláčku,“ opakovala. „Tvůj tatínek je mrtvý.“ Vlhkými rty šimrala Adolfa na uchu a rozechvívala mu slovy ušní bubínek. Šeptala to jako tajemství: „Je mrtvý *navždycky*.“

Adolf toho moc nevěděl, ale věděl, co znamená „mrtvý“, a věděl, co znamená „navždycky“. Zmasakroval už dost všelijaké havěti na to, aby věděl, že mrtvý znamená zakrvácený a bez dechu, prázdný, nehybný. Věděl, že *navždycky* znamená tak dlouho, jak dlouho trvá čas, víc než tisíc dnů za sebou.

K Frankově smrti došlo v důsledku nehody. Stalo se to, když měl šichtu u ovládání dopravníku licích pánví, což byla sada silných řetězů zavěšených šest metrů nad podlahou slévárny. Dopravník posunoval veliké vany plné roztavené oceli z tavicí pece na jednom konci haly do udržovací pece na konci druhém, který byl o třicet metrů dál. Pozdější zpráva pojišťovny uvádí,

že přibližně ve tři hodiny odpoledne došlo vinou závady na tlakovém ventilu k výbuchu udržovací pece. Do vzduchu se jako smrtící oblak rozprskly na prst tlusté odštěpky doruda rozžhavené oceli; tyto úlomky letící v obrovském poryvu žhavého vzduchu měly dost velkou sílu na to, aby přesekly jednu dosluhující svorku jistící přepravní nádoby s tekutým kovem. Odjištěná nádoba se převrhla na bok právě nad místem, kde stál Frankie, a z veliké výšky mu těžce a svědomitě, s přesností obrovitého, dobře zacíleného vodního balónu vyklopila všech 300 tun roztavené oceli na hlavu.

Jeden kolega vypověděl, že slyšel Frankieho v poslední vteřině vykřiknout a že ten chudák prý vzhlédl, jako kdyby uslyšel Ježíše, ale místo toho spatřil smrt, která se na něj leje shůry, aby jej vymazala z tohoto života – i s ochrannou přilbou a vším ostatním. Když se ostatní dělníci dokázali přiblížit k chladnoucemu cákanci, to, co tam našli, byla spíš jen hromada kouřícího kovu než lidská bytost.

Soudní lékař později zkormoucené a zděšené Agnes vysvětlil, že když se při 1500 stupních Celsia Frankie tavil, tekutá ocel mu okamžitě zničila všechna nervová zakončení pod kůží. Kladem této skutečnosti, domníval se lékař, bylo to, že po prvním ocelovém nátěru už toho Frankie příliš necítil.

Po řadě rozhodnutí učiněných na poradách za zavřenými dveřmi (účastnili se jich lidé z vedení, soudní lékař, tavič a kněz) pohřbili nakonec jednoho pošmourného březnového rána hladký kvádr – metr padesát dlouhý, čtvrt metru tlustý a devadesát kilo těžký kovový hranol, pečlivě usazený do luxusního bílého hedvábí ocelové rakve.

Po obřadu, jenž se odehrával nad zavřenou rakví, byly Frankieho roztavené ostatky před Adolfovým bedlivým, tázavým a zklamaným zrakem spuštěny do vlhké temné země. Agnes zatím uprostřed řídkého hloučku spolupracovníků a záhadných bratranců hlasitě štkala.

Ta chvíle, kdy Adolf pozoroval, jak rakev jeho otce klesá do země, byla prvním okamžikem – a snad i známkou jeho nově zrozené dospělosti –, kdy dokázal pojmenovat onu prazvláštní, břidlicově černou bouři emocí, které cítil celý život, vířící nehmotnou masu, nyní přesně zaměřenou, vystředěnou, hutnou a krystalickou.

Tato bezejmenná temnota nesla jméno *nenávist*; a onoho chladného, sychravého rána začala Adolfa z horka nenávisti doslova svědit kůže.

Adolf rostl. Co mu chybělo na duchu, to mu mohutností vynahradilo tělo, které už před sedmnáctým rokem daleko přerostlo metr osmdesát. Měl obrovité břicho a hřívu hrubých černých vlasů, jež mu padaly na záda, tváře a ramena. Ale přes tyto rozměry – anebo snad právě kvůli nim – ho trápily četné fyzické neduhy.

Když už napotřetí neudělal řidičák, zjistilo se, že Adolfův zrak balancuje na hranici slepoty. Diagnostikovali mu amblyopii neboli tupozrakost. Kvůli tomu byl donucen nosit silné brýle s tlustými černými obroučkami, na něž padla volba nikoli kvůli stylu, ale proto, že byly nejlevnější. Frankieho životní pojistka totiž jen stěží držela rodinu nad vodou. Brýle dodaly Adolfovi vzhled šíleného vědce; jeho vypoulené tmavohnědé oči plavaly za obroučkami a vytvářely dojem, že chlapec je neustále ve střehu. Kromě toho mu dodávaly lehce obožživelnický vzhled.

Jeho rozložitá, nesymetrická postava dál nabírala na váze, a když se přehoupla přes sto dvacet kilo, Adolf si vyvinul záhadný způsob chůze, jakési zrychlené trhnutí v každém kroku, jež bylo něčím mezi pajdáním a poposkočením. Další vyšetření odhalila, že Adolf má jednu nohu o dva centimetry kratší. S touto anomálií nemohl dělat nic, takže se s ní vypořádal, jak nejlépe uměl, a nosil černé kožené motorkářské

boty, z nichž pravá měla odříznutý podpatek. Tím se všechno srovnalo, ovšem běhání nebo sprintování nepřicházelo v úvahu, což Adolfovi do budoucna ani za mák nevadilo.

Navzdory olbřímím rozměrům a fyziognomii zrasované samotným pánembohem byl Adolf podivuhodně zběhlý v práci se zvířaty. Přesněji řečeno, s mrtvolami zvířat. V raném věku se stal expertem v oboru sběratelství hmyzu – dusil brouky, šváby a motýly ve smrtičce a připichoval je do malých dřevěných rámečků, jež pokrývaly celou jednu stěnu jeho pokoje. Záliba v chytání hmyzu se však brzy propojila s něčím, co mnohem lépe sedělo k Adolfově poněkud zlovolné povaze.

Adolf se naučil lovit.

Jelikož žil na nuzném sanramoském předměstí, jako lov mohl provozovat jediné to, co sám nazýval „pobíjení havěti za barákem“ a co sestávalo především ze zabíjení veverek, burunduků a občas i nepozorných ptáků dětskou vzduchovkou z místního Wal-Martu, kterou dostal k šestnáctým narozeninám spolu s nanukovým dortem a komiksem plným duchařských historek.

Jakmile své oběti zabil nebo odchytil, pečlivě je rozřízl některým z matčiných kuchyňských nožů a velmi pečlivě a detailně zkoumal vnitřnosti každého tvora – často si dělal poznámky a kreslil hrubé náčrtky do umazaného spirálového bločku, který si vedl už od třetí třídy. Potom tu krvavou šlichtu zakopal někde na dvorku, ovšem kousky střev nebo masa často vyhrabal pták nebo toulavá kočka, protože Adolf nebyl v hloubení jam zrovna přeborníkem.

Zatímco tedy Adolf rozptyloval smutek pomocí svých koníčků, Agnes, jež se pomalu vzpamatovávala ze šokující ztráty manžela, ale neměla práci a trčela doma se synem v každém směru zaostalým, se začala nudit. Toužila po společnosti, leč její vyhlídky byly nepatrné, protože nepatřila právě k nejkrásnějším z žen. Agnes byla zavalitá a neforemná, hlavu měla

kulatou a dýňovitou, kolem vypasného obličej se jí ve zčuchaných pramenech táhly kadeře neurčitě hnědé barvy. Měla šmajdavou chůzi a bledou pleť a šířila kolem sebe silný odér voňavky s výraznou, chemicky vylepšenou vůní lučních květů. Byla však plná elánu a mohla by přitahovat nějakého nesmělejšího muže, jemuž v životě chybí jiskra a vzrušení. Právě to se také přihodilo v případě Steva Orosca, pojišťovacího agenta, jenž pracoval pro malou společnost zvanou Globální finanční a životní.

Steve řešil s Agnes okolnosti Frankovy smrti a potom se za ní každý měsíc osobně stavoval, aby jí doručil šek, na nějž měla podle Frankovy pojistné smlouvy nárok. Po pár měsících začal Steve přidávat k šeku i květiny a malé dárečky, a než uplynul rok, zůstal Steve u Agnes přes noc a potom i další noci. Steve se prostě a jednoduše stal VIP hostem v nyní neblaze proslulém Paláci Politzckých.

Steve byl drobný, plešatý a spořádaný; měl pečlivě zastřižený hnědý knírek, jenž trochu nejistě ladil s malýma, oříškově hnědýma očima s kalným bělmem. Když se ocitl na společné fotce s Agnes, jenom to zvýrazňovalo jeho rozměry a velikost. Dokonce i nepřiliš vysoká (byť značně baculatá) Agnes byla o pár centimetrů vyšší a deset kilo těžší než on. Když se pak Steve nevyhnutelně ocitl v blízkosti tvora, jako byl Adolf, vypadal přímo jako skřítek, jako horlivý rarášek s koženkovým kufříkem namísto hrnce zlaťáků. Jeho malá holá hlava by se snadno vměstnala do Adolfovy umaštěné pracky s okousanými nehty, pokud by se chlapec někdy rozhodl, že chce uchopit Stevovu lebku do dlaní.

Steve snášel Adolfovy rozmazy s touž poklidnou pečlivostí, s jakou analyzoval vše. Ovšem to, že dokázal trávit čas se synem své rozkošné Agnes, ho trochu nervových rezerv stálo. Chlapec jej děsil nesmírnou velikostí, pomalostí myšlení, podivnou šouravou chůzí a zmatenýma černýma očima. Pokud šlo o Adolfa, ten

považoval Steva prostě za jakýsi stín, za něco, co hladce vstupovalo do jeho světa a zase z něj vyklouzávalo ven bez jakéhokoli účinku. Náhodný hlas v předsíni, o jeden zmačkaný ubrousek víc na jídelním stole. Steve poutal asi tolik Adolfovy pozornosti jako televize běžící ve vedlejším pokoji nebo mlhavé třepetání v koutku oka. Pro Adolfa existoval Steve Orosco pouze jako abstraktní příslušenství jeho matky, vznášející se v její blízkosti jako módní doplněk – třeba kabelka nebo vycházková hůl.

„Adolfe!“ hulákala matka z obýváku. „Náš program už začíná!“

Adolf vecpal pod matrací pornočasopis, kterým právě listoval, a vyšoural se do chodby.

„Pospěš si, zlato! Uteče ti začátek!“

Adolf a jeho matka strávili každý večer hodinku až dvě sledováním několika vybraných pořadů. On vždy vleže s hlavou v jejím klíně a ona s rukama položenými na jeho obrovitých ramenou. Občas mu něco konejšivého broukala, třeba když sledovali policii, jak stíhá vrahy ve velkoměstě, nebo krásné doktory a sestry, kteří prožívali dramata na operačním sále i v osobních životech.

Adolf se o ty příběhy nijak zvlášť nezajímal, ale jeho mámě se líbily, takže se mu líbily taky. Když byl Adolf sám, nejradši se díval na pořady o přírodě, které ukazovaly zvířata v jejich přirozeném prostředí – jakým způsobem žijí, jak zabíjejí, co musejí dělat, aby přežila. Často snil o tom, že je jednou z těch dravých, divokých šelem, které vídal v televizi – lvem vrhajícím se na kulhající gazelu, pavoukem zakusujícím kořist zamotanou v pavučině či žralokem trhajícím na kusy mládě tuleně, jehož tuk, rozervaný na kousky, se rozpouští do nesmírné rozlohy temného, studeného oceánu.